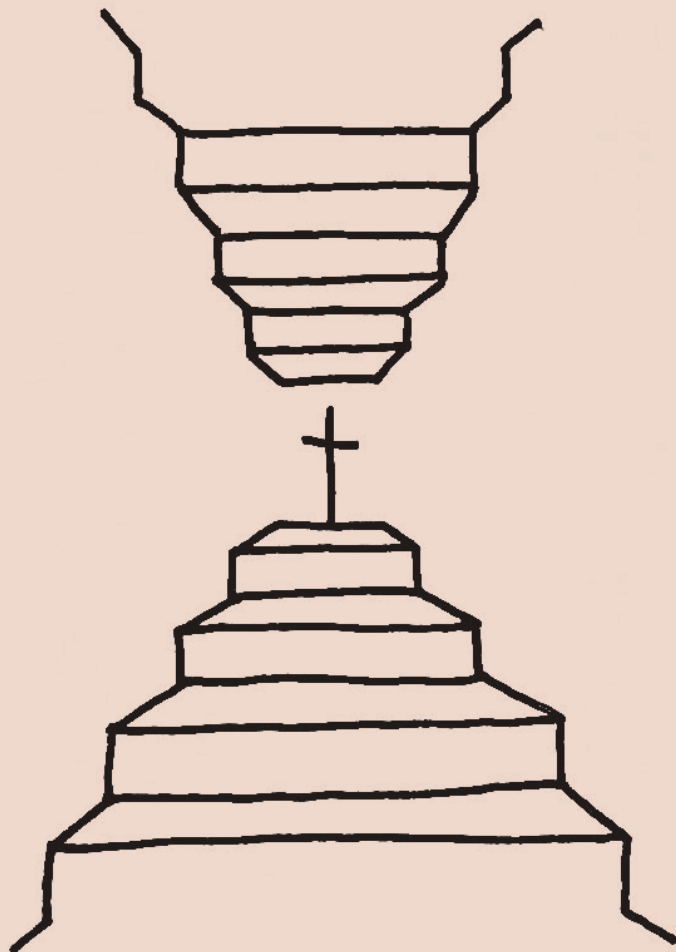

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines,
Ērgļu, Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas,
Madonas, Pļaviņu Romas katoļu draudžu –
izdevums

2020
Janvāris

“Jebkurš labs devums un jebkura pilnīga
dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva,
kas ir pastāvīgs un nav mainīgs kā ēna.”
(Jēk 1,17)

Kāpt kalnā

„VIŅI IZRĀDĪJA MUMS NEPARASTU VIESMĪLĪBU”

(APUSTUĻU DARBI 28, 2)

Slavēts Jēzus Kristus!

Sveicu visus jaunajā gadā! Esam iegājuši 2020. gadā, kopš dzimis un pasaulē nācis Jēzus Kristus. Janvāra mēnesis ir ne tikai Kristus dzimšanas svinēšanas laiks, bet arī laiks, kurā lūdzamies par kristiešu vienotību. Baznīca visā pasaulē aicina vienoties kopīgā lūgšanā par dialoga veicināšanu starp dažādām konfesijām. Pirmais solis, veidojot dialogu, ir viesmīlība. Tāpēc pāvests Francisks šoreiz aicina mūs pārdomāt apustuļa Pāvila misiju Maltā. Atvērsim Svētos Rakstus un pārlasīsim Apustuļu darbu 28. nodaļu no 1. līdz 10.

pantam! Pateicoties viesmīlībai, „ieze-mieši” jeb maltieši piedzīvoja dziedināšanu. Lai gan dziedināšanas ceļš tiem nebija viegls. Maldīdamies savos spriedumos, tie Pāvilu uzskatīja te par noziedznieku, te par dievu. Arī mēs, cieši turēdamies pie savas pārliecības, pie patiesības bez dialoga nenonāksim. Bet dialoga iespējams tikai labvēlīgā gaisotnē, kuru veidojam ap sevi mēs paši. Tuvākmīlestības gaisotnē ir vieglāk atvērties līdzcilvēkiem. Tāpēc ekumenisma iesākums noteikti ir viesmīlība. Milēt tos, ko satiekam, kas domā savādāk, milēt svešiniekus,... līdz pat – milēt savus ienaidniekus. Lūk, šī ir Jēzus mācība, kurai esam aicināti sekot! To norāda arī Jēzus, dodot cilvēcei jaunu bausli: „Es jums dodu jaunu bausli – miliet cits citu!

Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi.” (Jāņa evaņģēlijs 13, 34-35)

Kāds svētais reiz teicis patiesus un spēcīgus vārdus: „Ja lūgšana nemaina tevi, tad tev ir jāmaina lūgšana.” Jo garīgās dzīves mērķis ir nevis saglabāt dažādās tradīcijas, bet kļūt līdzīgākiem Kristum. Jēzus mācība ir vērsta uz sirds izmaiņiem, jo tikai sirds var būt vai nu svēta, vai grēcīga. Un tikai mūsu sirds svētumam ir nozīme Dieva acīs. Tāpēc Baznīca aicina atvērties Dieva žēlastībai, kas nāk no vienotas lūgšanas. Apliecinot savu mīlestību Kristum, būsīm labvēlīgi viens otram! Centisimies iepazīt un noformulēt savu ticību, lai par to varētu liecināt citiem! Ieklausīsimies mūsu ticības brāļu un māsu liecībā un ar pazemību un tuvākmīlestību pieņemsim mūsu dažādību, lūgšanā cits citu uzticot Dieva žēlastībai! Jo patiesā vienotība gan debesīs, gan virs zemes nāk no Dieva. Tāpēc tiekoties viens ar otru, lai veicinātu savstarpējo dialogu, būsīm viesmīlīgi. Kā atgādina apustulis Pāvils – šādā veidā mēs varam satikt pat Dieva vēstnešus.

„Lai arī turpmāk jūsu vidū ir brāļu mīlestība! Neaizmirstiet viesmīlību! Svešiniekus uzņemdami, daži, pašiem nezinot, ir uzņēmuši eņģelus.” (Vēstule ebrejiem 13,1-2)

**Priesteris
Ingars Stepkāns**

AVĪZES “KĀPT KALNĀ” LOGO IR KRONIS

Mēdz teikt – „kronis visam”, to pozitīvā vai negatīvā nozīmē attiecinot uz notikumiem, situācijām vai parādībām. Madonas dekanāta avīzei „Kāpt kalnā”, kuras pirmo numuru šobrīd lasāt, par logo izraudzīts tieši jēdzieniski ietilpīgais kronis – protams, kronis zem krusta zīmes.

Kronis (arī vainags) rotā galvu, cilvēka cēlāko daļu, un simboliski paaugstina (velk uz augšu) valkātāju. Kronis vienmēr pauž majestātiskumu, svētību vai ārkārtēju, svinīgu stāvokli. Kristīgajā simbolikā kronis raksturo ne tikai „Maiestas Domini” (Kunga diženumu), bet arī augstāko sasniedzamo esības pakāpi. Tā, piemēram, attēlojot Marijas kronēšanu, viņai bieži galvā likts kronis ar 12 zvaigznēm vai 12 dārgakmeņiem. Atklāsmes grāmatā Marija aprakstīta kā „saulē tērpta sieviete un mēness zem viņas kājām, bet tai galvā divpadsmit zvaigžņu kronis” (Atklāsmes 12,1).

Kronis kā avīzes logo, tā vizuālā reprezentācija vai ikona attēlo mūsu kopīgo

ieceri. Zīmējums to atsedz caur astoņiem cilvēceņiem vai kroņa zariem, kas simbolizē astoņas dekanāta draudzes. Nav no slēpums, ka „Kāpt kalnā” izaudzis no Madonas katoļu draudzes avīzes „Kalnā”

realitātes. Vienojoties ar dekanāta draudžu prāvestiem un lajiem, izdevumu šogad nolēmām paplašināt un veidot kopīgiem spēkiem. Tā vienlaikus atsedzot skatu apvāršņiem, uzzinot cits par citu vairāk un cerot, ka sadarbība starp draudzēm un cilvēkiem varētu augt arī jaunos virzienos. Vienotība, uzticēšanās un viesmīlība mūsdienu atsvešinātajā pasaulē ir vērtības, uz ko tiekties – to savā uzrunā uzsver arī Madonas dekanāta dekāns priesteris Ingars Stepkāns.

Bībelē teikts, ka cilvēks ir visas radības kronis. Jēzus spēkā un piemērā centisimies to attaisnot! Iesakņoties Dievā, visā labajā, krietnajā, žēlsirdīgajā, un kristīgo ceļu pieņemot ne tikai kā dekoratīva tērpa aksesuāru, bet piešķirot tam vienīgo jēgu un ik rīta uzdevumu.

Inese Elsiņa

2. FEBRUĀRIS – KUNGA PREZENTĀCIJAS SVĒTKI

Četrdesmit dienas pēc Ziemassvētkiem Marija un Jāzeps nesa Jēzu uz Jeruzalemes templi, lai veltītu Viņu Tēvam. Šos svētkus sauc par Kunga prezentācijas svētkiem, jo tā ir Jēzus pirmā tikšanās ar tautu, kuru pārstāv Simeons un Anna. Starp desmitiem atnesto mazuļu Simeons tieši šajā bērņā saskata Jeruzalemē ienākušo godības Karali. Viņš paņem rokās Bērnu – pasaules Gaismu un slavē Dievu. Baznīcās 2. februārī ir tradīcija turēt rokās vai iet procesijā ar iedegtu sveci. Tāpēc šo dienu bieži sauc par Sveču dienu.

Kopš 1991. gada 2. februāris ir arī kon-

sekrēto personu – Dievam veltīto cilvēku diena, lai mēs pateiktos par viņu aicinājumu. Konsekretā dzīve ir dāvana visai Dieva tautai.

Lasītāj! Tu noteikti gribi zināt par šo notikumu vairāk. Izlasi Lūkas evaņģēlija 2, 22-32 un atklāj: Kā Simeons zināja, kad doties uz svētnīcu un kā atpazīna Jēzu? Kāpēc Simeonam bija svarīgi uzlūkot Kunga Svaidīto? Ko Simeons pateica Marijai? Kur devās Jāzeps, Marija un Jēzus pēc tam? Turpini: „Bet Bērns auga un...”

Palmira Gailite

VAIRĀKAS IESPĒJAS MĀCĪTIES MĪLĒT...

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm! Pirms dosimies tālāk, mazliet apstāsimies pie iepriekš aizskartā („Kalnā” 2019. gada decembris), lai atrastu vēl vienu gaismu, kurā redzams cilvēka personas lielums. Pieminējām, ka Jēzus sirds dzīlās skumjas, kas saistītas ar mūsu visu grēkiem, gaidīja Viņa Upuri uz Krusta kā vienīgo iespēju mūsu atpirkšanai no nāves. Tas liek aizdomāties un var mūs pārliecināt, **cik dārga ir cilvēka dvēsele**, ja to no grēkiem varēja atpirkt tikai pats Dieva Dēls – Nevainīgs Jērs un pie tam caur neapveramām ciešanām. Uz šī fona vēlos pajautāt: – Vai jūs esat apstājušies pie jautājuma, kurš izskan Dieva Vārdā caur sv. Mateju: “Kādu izpirkumu cilvēks dos par savu dvēseli?” (Mt 16,26)?! Vai citādāk – vai esat sadzirdējuši atbildi uz šo jautājumu, kura izskan jau Vecajā Derībā: “...cilvēks pats sevi nevarēs izpirkt; viņš nespēs Dievam dot savas atpirkšanas maksu. Viņa dzīvības izglābšana ir pārlieku dārga – nekad tā nebūs, ka viņš dzīvotu uz mūžiem un neredzētu nāvi.” (Ps 49, 8-10)

Šķiet, ka pārdomas par to, cik dārga ir cilvēka dvēsele, palīdz spert nākamo soli un apstāties pie nākamā Olivdārza notikuma aspekta, proti: „**Un Viņš ņēma sev līdz Pēteri un divus Zebedeja dēlus un iesāka skumt un baiļoties. Tad Viņš tiem sacīja: „Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei; **palieciet šeit un esiet ar mani nomodā!**”** (Mt 26, 37-38)

Jēzus uz savu ciešanu sliekšņa ņēma līdz tos, kuri bija topošās Kristus Baznīcas balsti un pilāri (sal. Ga 2,9). Kāpēc? Vai tad nepietika, ka Dieva Pirmdzimtais vienatnē sarunātos ar savu Mūžīgo Tēvu? Vai nevarēja bez lieciniekiem “izkratīt savu dvēseli sava Kunga priekšā” (sal. 1 Sam 1,

15)? Vai tad bija vajadzīgi biedri, kad Dieva Jēra sirdi skāra Raudu dziesmas vārdi: “...brēc naktī; ļauj izplūst jau pirmajos gaiļos savai sirdij Tā Kunga priekšā kā ūdenim” (Rdz 2,19)?!

Atbildes uz šiem jautājumiem var meklēt un atrast dažādos virzienos. Varbūt kā pirmo ir vērts apzināties, ka Jēzus Kristus bija mums līdzīgs visā, izņemot grēku (sal. Ebr 4,5), tādēļ **Viņa sirds gribēja saņemt arī cilvēka mīlestību**. Tās kaut nelielās izpausmes bija: būt ar Viņu, dalīties ciešanās, lūgties kopā.

Savas priesterības gadus ne reizi vien esmu pārliecinājies, ko nozīmē būt kopā ar otru ciešanās, dažreiz pat bez skaļiem un lieliem vārdiem, sēžot klusumā vai tikai raudot... Tā ir mana un daudzu pieredze, ka, neskatoties uz to, ka otrs cilvēks nevar pilnīgi noņemt kāda notikuma vai piedzīvojuma smagumu, tomēr viņa klātbūtne it kā dala to uz pusēm, atvieglo caur šo klātbūtni. Tāpat Apustuļi – pilāri: viņi nevarēja aizvietot Mesiju Viņa lomā, bet varēja Viņam atvieglot ciešanas. Tā tas darbojas, jo **klātbūtne un otram veltītais laiks ir viena no mīlestības formām**. Šo punktu vēl vairāk pastiprina Kristus paskaidrojums, ka visos šajos pārbaudījumos Tēvs varēja Viņu aizstāvēt, kā arī iepriecināt ar tūkstošu eņģeļu klātbūtni (sal. Mt 26,53), tomēr Jēzus, pirmkārt, prasīja pēc cilvēku atsaukšanās. Pēc tam nāca Tēva stiprinājums tiešām no eņģeļu puses: „*Bet eņģelis no debesīm parādījās Viņam un Viņu stiprināja.*” (Lk 22, 43)

Lai Dievs mums palīdz sadzirdēt šajā kontekstā Vārdu: “*Dievs tā milēja pasauli, ka sūtīja pie mums savu vienpiedzimušo Dēlu...*” (sal. J 3, 16) Lai palīdz saprast, kādā mērā arī mēs viens otram esam Dieva sūtīti konkrētos dzīves apstākļos! Tas mums katram ir gan uzdevums, gan izaicinājums,

jo Olivdārzā pat pie šiem trim it kā varoņģajiem vīriem varam redzēt, cik liels ir cilvēka vājums: “*Un Viņš atnāca un atrada tos guļam. Un Viņš sacīja Pēterim: Sīmani, tu gul? Vai tu nevarēji vienu stundu būt nomodā?*” (Mk 14, 37) Vai turpinājumā atklājas vēl smagāka patiesība: “*Tad Viņa mācekļi, atstājuši Viņu, visi aizbēga.*” (Mt 26,56; Mk 14,50) Visu to zinot, **ir vērts pūlēties būt kopā ar tiem, kuri cieš, lai tādējādi nestu viņiem kaut mazu, bet atbalstu un atvieglojumu**.

Vēl vienu pamācību tam, cik nopietna vērtība ir otra cilvēka klātbūtnei (kaut bez vārdiem), var sadzirdēt Mācītāja no Nācaretes teiktajā bagātajam jauneklīm (sal. Mk 10,17-22). Jēzus viņam mēģināja palīdzēt saprast, ka daudz **vairāk ir “būt kopā” nekā “iemantot”**. Tādējādi mēs saprotam, ka Jēzus, aicinot Pēteri, Jāni un Jēkabu palikt kopā ar Viņu, vēlējās arī šādā veidā mācīt viņus mīlēt un izkopt sirds iejutību.

Kā jums šķiet: ja tie paliktu nomodā un dzirdētu Marijas Dēla lūgšanas saturu, vai saprastu, cik lielas mīlestības vidū tie atrodas? Vai tad viņi censtos vēl dedzīgāk atbildēt Dieva Mīlestībai?

Šie jautājumi var pastiprināt domas par to, kāda atbildība par Baznīcu un ticību tika uzlikta tiem trim. Kādā ziņā? Minēju, ka Pēteris, Jānis un Jēkabs Dieva plānā bija paredzēti kā Baznīcas balsti. Viņi bija vislielāko Jēzus brīnumu, kā arī pārveidošanās Tabora kalnā liecinieki. Jau šie fakti norāda, cik spēcīgi argumenti par to, kas ir Jēzus, tika ielikti viņu sirdīs, lai ar tiem viņi dalītos vēlāk. Bet Olivdārza apstākļos Dievs ļāva viņiem redzēt, kā patiesais Dieva Dēls patiesi cieš cilvēka miesā. Tādējādi apustuļi varēja spēcīgāk pārliecināties, **cik liela ir Dieva Mīlestība uz mums Jēzū Kristū!**

Te vērts atgādināt teicienu, ka **ciešanas ir vēl viens mīlestības vārds**. Tātad var teikt, ka šie Baznīcas pilāri nebija tikai Dieva Jēra ciešanu liecinieki, bet Viņa mīlestības liecinieki. Un šī doma var mudināt arī mūsu sirdīs **dažādu limeņu sāpju un pār-**

baudījumu brīžos atcerēties, ka to visu var upurēt konkrētā nodomā; ka mūsu upurētās ciešanas Dieva acīs ir vērtīgas, jo tās kļūst par mīlestības izpausmi. Šādu teoloģiju izskaidroja, piemēram, sv. Pāvils, rakstot Romiešiem: “*Jo ko nespēja likums, kas miesas dēļ bija nevarīgs, to padarīja Dievs, sūtīdams savu Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, kas bija miesā; viņš grēku pazudināja...*” (Rom 8,3) vai sv. Pēteris: “*Viņš mūsu grēkus aiznesa savā miesā pie krusta, lai mēs, miruši grēkiem, dzīvotu taisnībai; Viņa brūces jūs izdziedināja.*” (1 P 2,24) Tādēļ vēlāk sv. Pāvils, pats ciešot daudzos veidos (sal.: Ga 6,17; Kol 1,24! vai par viņa piedzīvojumu plašu sarakstu te: 2 Kor 11, 23-28), iedrošināja arī citus (šodien – mūs) ar vārdiem: “*Mēs vienmēr nesam Jēzus nāves ciešanas savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā.*” (2 Kor 4,10)

Lai Dievs mūs svētī: +

**Pāvils Kamola,
priesteris**

Pāvils Kamola

ATKLĀTNE NO FATIMAS

*Viņas zilā lente
kā glābšanas riņķis
tiem, kas grimst,
kad herēzijas lode
pie sirds kājām
velk...*

*Viņas vējš virs krūma
kā pārsteidzošs dzejolis
tiem, kas pārvarot miegu,
ar cerību mugursomā
uzkāpj...*

*Mūsu dziesma
kā tikšanās uz tilta
laikam, kurš atgriežas,
lai ziemeļiem par spīti,
audzētu Rozes
mūsos...*

JAUNS GADS UN JAUNA APŅEMŠANĀS

Daži cilvēki uzskata, ka līdz ar Jauno gadu mums dota jauna un tīra lapa, kuru piepildīt ar jaunām lietām. Manuprāt, tā ir gluži kā grēksūdze, taču laicīgajam cilvēkam tā norit reizi gadā un ar šampānieša glāzi – atzīšanās vai nu tikai sev pašam, vai arī tuviniekiem – viss, es būšu citāds, es mainīšos!

„Ir jānāk kaut kam jaunam vecā vietā,” – saka cilvēks un patiesi tic, ka pusnakts stunda ko spēš mainīt. Mēs ļoti labi zinām, ka nereti cilvēkam ar paša spēkiem vien nepietiek un Dievs nolūkojas uz mūsu, nu jau 2020. gada plāniem ar gaidām – kur šajos plānos būs Viņš? Nereti aizmirstam, ka katra grēksūdze un katra nākšana pie Dieva ir gluži kā Jaunais gads un jauna apņemšanās, un, ak, cik daudz tādu jauno sākumu var būt šajā gadā! Kur mūsu plānos un vēlmē ko mainīt

ir Dievs? Vai Viņu pieaicinām būt kopā ar mums šajā gadā, vai arī Viņam tiek atvēlēta vieta uz tā dēvētā fanu soliņa, kur Viņš var priecāties par mūsu dzīvi un just līdzī, taču pats spēlē netiek iesaistīts?

Katram iešana kopā ar Dievu nozīmē ko savu. Kādam tā ir lūgšana, kādam kas cits, bet pāri visam tai jābūt pašmērībai, ka arī 2020. gads ir Dieva paspārnē un viss, ko esam ieplānojuši, ir Viņa milestības ieskaits. Bez Viņa spēka būs grūti mainīties un vēl grūtāk būs veikt kādas kardīnālas izmaiņas. Ik reizi, kad nākam pie Dieva, vai arī katru grēksūdzi izmantosim kā savu jauno sākumu un tādā veidā būvēsim savu dzīvi ik gadu no jauna – ķieģelīti pa ķieģelīti ar Dieva rokas palīdzību, nevis vieni paši stumjot lielo pārmaiņu vāgu.

Diāna Lozko

DVĒSELES UN MIESAS DZIEDINĀŠANAS LITURĢIJA

Katru mēnesi 10. datumā Gulbenes katoļu baznīcā tiek celebrēta dvēseles un miesas atbrīvošanas un dziedināšanas liturģija caur sv. Filomenas aizbildniecību.

Programmā plkst. 15: Žēlsirdības stunda, Žēlsirdības kronītis, individuāli aizlūgumi; stāsts par Sv. Filomenas dzīvi; Sv. Filomenas kronītis; Litānija Sv. Filomenas

godam; Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana; Rožukronis, slavēšana; Svētība ar Vissvētāko Sakramentu; plkst. 18 Sv. Mīse par dvēseles un miesas veselību, brīvību un dziedināšanu caur Sv. Filomenas aizbildniecību; svētība ar relikvijām un svaidīšana ar Sv. Filomenas eļļām, liecības par saņemtajām žēlastībām.

KRISTUS CILVĒCĪBA IR ĪSTA!

Janvārī noslēdzās Ziemassvētku laiks, kas Baznīcas gadā ir posms, kad Jēzus Kristus vairāk nekā citreiz tiek uzlūkots kā mazs bērns – nevarīgs, ierobežots, atkarīgs no apkārtējiem. Mūsdienās šis Betlēmes attēls vairumam silda sirdis un neizsauc nekādus papildus jautājumus, bet, atskatoties vēsturē un iedziļinoties, kā ir atbilstījusies teoloģiskā doma, var redzēt, ka visiem labi zināmais Ziemassvētku stāsts Baznīcā ir raisījis strīdus un šķelšanos.

Iedziļinoties šī stāsta problemātikā, sākumā ir vērts pieiet pie cita loga vai logiem, caur kuriem Pasaule uzlūko Jēzu Kristu. Tur varam izdalīt trīs lielas grupas, proti, vieni Jēzu Kristu redz kā tādu, kurš patiesībā nekad nav eksistējis, viņš ir tikai kāda izdomāts personāžs. Otri atzīst, ka Kristus ir eksistējis, staigājis pa Zemes virsu, sludinājis ko labu, bet nekādā gadījumā nav Dievs. Un visbeidzot ir trešā, šķietami mums vistuvākā grupa, kas Kristus uzlūko kā Dievu, kas, protams, ir pareizi, bet Kristu neuzlūko kā patiesu cilvēku.

Kāds varbūt oponentš, kā gan viņi spēš noraidīt empīriski pierādāmus faktus, proti, Kristum varēja pieskarties, Viņš ieturēja maltīti, fiziski pieauga no zīdaiņa līdz pieaugušam vīrietim utt. Atbilde, ko atrodam vēstures liecībās, kā tas tiek atspēkots, ir gaužām vienkārša: Kristus tikai izlicies un kā profesionāls aktieris izcili iznesis sev uzticēto lomu. Teologu valodā runājot, Kristum tad nepiemīt cilvēciskā daba, Kristum ir tikai dievišķā daba. Baznīca šādu uzskata

tu sauc vienā vārdā – herēze.

Patiesība, ko Baznīca cauri gadsimtiem ir sargājusi un uzturējusi neskartu, ir tāda, ka Jēzus Kristus ir reizē patiesš cilvēks un patiesš Dievs, īsts cilvēks un īsts Dievs.

Virspusēji raugoties, varētu jautāt, kāpēc tāds trācis, kāpēc tik svarīgi uzsvērt Kristu kā īstu cilvēku, ne tikai kā īstu Dievu? Šai sakarā ir jāaplūko divi notikumi, laika nogriezni ļoti attāli viens no otra, tomēr visstākājā nozīmē saistīti. Un tie ir Ādama grēks un Kristus nāve pie krusta. Cilvēks, Ādama

personā sagrēkojot, pazaudē vietu Paradīzē, zaudē istu un milestības pilnu draudzību ar Dievu, taču ar to pašu mirkli sākas cilvēka pestīšanas vēsture. Dievs, būdams milestības pilns, vēlas atjaunot šīs īpašās attiecības ar cilvēku, bet, būdams taisnīgs, nevar to iedomāties bez cilvēka līdzdalības. Cauri gadsimtiem grēka skartajam cilvēkam līdz galam tā arī neizdodas kļūt par to, kas viņš bija, un kur bija. Kāds tad ir risinājums šim šķietamajam strupceļam, kad cilvēks nevar izpirkt savu vainu, bet Dievs nevar ar vienu rokas mājienu atgriezt cilvēku Paradīzē? Risinājums ir Dievam pašam kļūt par cilvēku un izpirkt vainu, kas arī notiek Lielajā Piektdienā, kad Kristus mirst mūsu pestīšanas labā. Kristus upuris ir īsts, jo tās bija īstas bailes, īsti kardīnājumi, īstas ciešanas un sāpes, un mokas, un īsta nāve, ko Kristus labprātīgi izcieta, būdams istā cilvēka miesā mūsu dēļ.

Dāvis Ozoliņš

MANS GADS KUNGA ŽĒLSIRDĪBĀ

Šo liecību gribu sniegt kā pateicību Dievam par gadu, kas noslēgsies 15. februārī. Šajā dienā apritēs gads, kopš Kungs savā valstībā aizsauc manu 28 gadus veco dēlu. Gads, kopš neesmu strādājusi un pelnījusi.

Tagad, atskatoties uz šīm 365 dienām, redzu ne tikai to, kā Dievs tajās bija klātesošs, bet kā Viņš mani visam gatavoja jau iepriekš. Secinu, cik akla esmu bijusi, cik bieži ko darījusi neapzinoties, ka visā ir Kunga klātbūtne un griba. Tā atklājās laikā, kad atsaucos aicinājumam doties 100 dienu svētceļojumā apkārt Latvijai, lai lūgtos par mūsu valsts garīgo atdzimšanu; pirms četriem gadiem pieņēmu tēta aiziešanu; pēc gada aizgāja mamma; pirms tam trīs gadus sev biju liegusi Svētās Komūnijas pieņemšanu.

2019. gada 15. februārī dēls, kalpojot Gulbenes luterāņu draudzē, grieza dievnama teritorijā vecos kokus. Zars, kas bija iekēries kādā no kokiem, trāpīja Mārcim pa galvu. Savos četros ticības gados dēls bija kļuvis par luterāņu draudzes saimnieku, cienītu un milētu draudzē. Kā galdnieks viņš savus darbus atstāja arī katoļu draudzes baznīcā, tie vienmēr atgādina par viņa veikumu. Bija vajadzīgs laiks, lai mierīgi un ar pateicību pieņemtu šos atgādinājumus, jo citādi nespētu baznīcā atrasties.

Tajā dienā es sapratu, kāpēc bija vajadzīgas 100 dienas Dievam. Neilgi pēc svētceļojuma apjautu – lai gan bija grūti un gāja visādi, šis laiks bija svētlaimis

mirklis uz zemes. Šī apjaušana palīdzēja arī tad, kad sakņupusi tupēju pie dēla – ja tāda ir Kunga griba, kāpēc man nenovēlēt dēlam svētlaimi Dieva valstībā?! Priestera pamudināta, gāju mājās un slavēju Kungu – par brīžiem, kas ar dēlu mums tika doti kopā. Slavēju pamatā dziedot, un tas bija mans glābiņš. Tas bija glābiņš, arī gatavojoties bērēm un vēl ilgu laiku pēc tām, jo tad sākās daudz grūtāks laiks. Laiks, kurā tika pārbaudītas attiecības, pieķeršanās lietām un mantai, saziņa starp cilvēkiem.

Arī finansu jautājums nepalika neskarts. Patiesībā finansu lietas kādu pusgadu risinājās kā pa diedziņu: te tika atmaksāti iepriekšējā gadā pārmaksātie nodokļi, te neliels draudzes ziedojums, te nauda par metāllūžņiem vai kāds pārdodams zemes gabaliņš... Protams, vīrs, kurš atbalsta un uztur joprojām. Vīrs, kurš sniedz atbalstu ne tikai finansiāli, bet arī garīgi.

Par visu rūpējas arī Kungs – varēju iesaistīties rekolekcijās, svētceļojumā, Marijas skolas vasaras sesijā. Tiku svētceļojumā uz Medžugorji. Viss kopums mani dziedināja, uzlādēja, atturēja no neapdomīgiem soļiem, mācīja augt ticībā un pašārvībā. Pateicība Dievam, ka man ir ticība, jo bez tās nevaru un negribu iedomāties, kur būtu. Paldies visiem, kas par mani lūdzās un atbalstīja! Bez jums un Kunga žēlsirdības šo garo pārbaudījuma gadu nebūtu izturējusi.

Nora Kauliņa

EKUMENISKĀ DIEVKALPOJUMĀ ATZĪMĒ PILSĒTAS SIMTGADI

2. janvārī apritēja 100 gadi, kopš Alūksnei piešķirtas pilsētas tiesības. Vēstures dokumentos (Pleskavas hronikās) Alūksnes vārds pieminēts jau aptuveni 1284. gadā, taču 1920. gadā, kad iedzīvotāju skaits sasniedza 2000, Alūksnei tika piešķirtas pilsētas tiesības.

Alūksnes vārds saistīts arī ar izcilo tulkotāju un pedagogu, vācu mācītāju Ernstu Gliku (1652-1705), kurš ne tikai latviešu valodā iztulkoja Veco un Jauno Derību, bet arī nodibināja pirmās skolas zemnieku bērniem Vidzemē.

Alūksnes Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīca ir jaunākais dievnams Alūksnē, tas iesvētīts 2001. gadā. Pilsētas simtgadē tieši šeit noritēja ekumeniskais dievkalpojums, kurā piedalījās draudzes prāvests Ingars Stepkāns, Alūksnes evaņģēliski luteriskā draudzes mācītājs Magnus Bengtssons un pilsētas iedzīvotāji.

„Mēs nevaram veidot svētīgu pilsētu, ja esam pieķērušies visam citam, izņemot Dievu,” – sanākušajiem pauda priesteris

Ingars Stepkāns. Viņš uzsvēra, cik svarīgi katram pilsētas iedzīvotājam būt autentiskam un nebaidīties arī no bēdām: „Cilvēks nevar visu laiku būt tikai priecīgs, ir normāli

arī bēdāties, taču, par ko mēs parasti bēdājamies? Bieži tās ir mazsvarīgas lietas. Jēzuss mums māca novērtēt mūsu ikdienu un atcerēties, ka pēc bēdām nāk prieks. Nereti tieši grūtībās novērtējam, ka mums līdzās ir cilvēki, uz kuriem varam paļauties. Jūs esat svētīgi, ja jums ir kāds, kas jūs iepriecina! Esiet žēlsirdīgi un atcerieties, ka vēsturi neveido notikumi, bet gan cilvēki! Jo vairāk gaišu cilvēku (nav svarīgi, kādu amatu viņi ieņem), jo gaišāka būs mūsu pilsēta!”

Diāna Lozko

„BAZNĪCU NAKTS” ŠOGAD

Kultūras notikuma „Baznīcu nakts” tradīcija Latvijā mērāma sešu gadu garumā. Vairākus gadus „Baznīcu nakts” piedāvājums tika veidots arī Madonas dekanāta katoļu draudžu baznīcās.

Pēc 2019. gada notikuma vairāku Latvijas draudžu brīvprātīgie rosināja „Baznīcu nakts” aktivitātēm izvēlēties sestdienas nevis piektdienas vakaru. Pagājušā gada rudenī to akceptēja gan Latvijas Romas katoļu Baznīcas arhibis-

kaps metropolīts Zbignevs Stankevičs, gan Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas arhibis-

Jānis Vanags. Līdz ar to 30. maijs, diena pirms Vasarsvētkiem, šogad kļūs par laiku, lai cilvēkus aicinātu apmeklēt Latvijas baznīcas, īpaši lauku dievnamus, kuri citkārt nav atvērti.

Pieteikšanās „Baznīcu naktij” sāksies februārī. Pavasara pusē tiks turpinātas draudžu koordinātoru un garīdznieku tikšanās novados, kā tas aizsākās pērn.

DZIED MĀSĀM NO EIROPAS VALSTĪM

4. janvārī Rīgā, Svētā Jāzepa klostera kapelā īpašu pieredzi guva Liturģiskās mūzikas darbnīcu dalībnieki no visas Latvijas. Kristīnes Locikas vadībā koristi (tai skaitā, no Madonas un Pļaviņām) vispirms apguva kopīgo repertuāru, lai pievakarē kuplinātu Sv. Misi un dziedātu Betānijas dominikāņu māsām, kas uz konferenci Latvijā bija iera-
dušās no daudzām Eiropas valstīm.

Vakars iemirdzējās sirsniņā atmosfērā, ieklausoties Vārdā, atverot sirdis Dzīvības Maizei, kopīgai dziesmai un pateicībā saņemot smaidus, rozes un kliņģeri.

– Mūsu konferences tēma ir jautājums par brūcēm un iespēju tās izdziedināt, – auditorijai atklāja viena no Betānijas māsām. – Pārrunājām, kā strādāt un dzīvot, lai pasaulē būtu miers. Liels prieks un atbalsts, ka esat šeit kora sastāvā un mūs lu-

tināt ar mūziku!

– Uz Rīgu, kur notika Liturģiskās mūzikas darbnīcu kora tikšanās braucu, lai satiktos ar tiem, kas vēlas dziedāt priekam un Jēzus Bērna piedzimšanas godam, – laikrakstam atklāja Natālija Cupikova no Pļaviņām. – Šoreiz mums piepulcējās vairāki jaunieši, par ko patiešām liels prieks. Mūsu dziedošā ģimene pieaug un arvien biežāk turas kopā. Repertuārā šoreiz īpaša likās dziesma “Stabat Mater specioza”, ko tikai pakāpeniski pieņēmu kā savu, izdziedot mīlestību savam mazajam dēlam, kurš tagad ir pieaudzis. Centos katrā skaņdarbā ielikt cerības, ilgas, maigumu, skumjas, prieku un lielu mīlestību. Šī mīlestība ir kā Bērna Jēzus piedzimšana manā un mūsu visu sirdīs.

Inese Elsiņa

LŪGŠANU TIKŠANĀS AGLONAS BAZILIKĀ

Aglonas bazilikā 27. decembrī notika kārtēja lūgšanu tikšanās. Tās tēma – “Kā slavēt Dievu?”. Pasākums pulcēja vairāk nekā 50 dalībnieku no dažādām Latvijas vietām – Gulbenes, Madonas, Daugavpils, Rīgas, Izvaltas, Višķiem, Preiļiem, Aglonas u.c.

Svēto Misi celebrēja priesteris Juris Skutels un priesteris Pāvils Kamola. Dienas noslēgumā notika slavēšana ar meditācijām un dziesmām, kā arī dienas noslēguma lūgšana – Kompletorijs. Slavēšanu vadīja priesteris Pāvils, mūzikas instrumentus – ģitāru, taustiņus, ukuleles un perkusijas – iespēlēja gulbenieši un madonieši. Vakars turpinājās ar sadraudzības zupu, „harizmātisko siļķi” un sarunām pie tējas tases. Pēc tam sekoja pārsteigums – kopīgi dejota deja Baltajā zālē un adorācija ar dziesmām, lūgšanām un klusuma brīžiem pie bazilikas galvenā altāra.

– Atbraucot uz Aglonas baziliku, sapatām – ir labi šeit būt. Sirds priecājās par visu – Dievmātes miļo klātbūtni, dienas noslēguma Kompletoriju, skanīgo sla-

vēšanu, sirsniņajām lūgšanām un jauko sadraudzības mielastu. Patiesi iepriecinoša bija deja, tā lika izkustēties, pacensties un iemācīties kaut ko jaunu, kā gandarījumu atstājot prieku sirdī. Iepriecināja arī sniegotā ainava, jo Madonā šai laikā lija, – atklāj Vita Bartuševiča. – Aglonas Dievmāte pieņem, aicina un gaida katru no mums, to jūtam un atpazīstam savās sirds ilgās. Dvēsele tiek pabarota un ieliksnota Viņas siltajā klātbūtnē!

Lūgšanu tikšanās Aglonas bazilikā tiek organizētas kopš 2016. gada sākuma. Tām iniciators ir priesteris Juris Skutels. Pavisam notikušas vairāk nekā 15 šādas tikšanās. Kā organizatoru komandas vārdā vēsta Anna Briška, nākamā lielā lūgšanu tikšanās Aglonas bazilikā plānota 29. maijā. Tās tēma būs „Kā kalpot Dievam”, izejot un apcerot Gaismas ceļu. – Nereti cilvēki paliek Krusta pakājē, bet Jēzus taču augšāmcēlās! – uzsver Anna, to pārdomāt un piedzīvot aicinot nākamajā Lūgšanu tikšanās laikā.

Inese Elsiņa

BĪBELES STUNDA GULBENES DRAUDZĒ

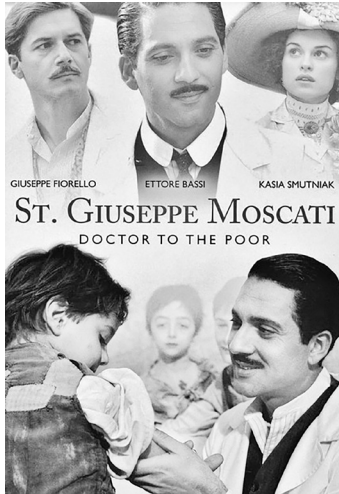
Sākot ar 14. janvāri, pēc vakara Euharistijas pulksten 19.15 Gulbenes katoļu baznīcā ik otrdienu ir iespēja piedalīties Bībeles stundā – padziļinātā lūgšanā ar Dieva Vārdu. Tikšanās domātas visiem, kuri mīl Dieva Vārdu un grib savu ticību padziļināt caur Svēto Rakstu lasīšanu un

lūgšanu ar tiem, kā arī dalīšanos ticīgo lokā. Bībeles stundas plāns: Vesperes (liturģiskā lūgšana ar Psalmiem); lūgšana ar Dieva Vārdu, teksta lasīšana, izskaidrojumi, komentāri, individuālā lūgšana klusumā (30 min), kopīga dalīšanās un kopīga lūgšana.

„DZIEDINOŠĀ MĪLESTĪBA” – FILMA, KAS JĀREDZ

2010. gadā pirmo reizi spēru soli Gulbenes katoļu baznīcas sliekšnim, lai mūsu Sofijas un Ksenijas vadībā iepazītu Dievu un dzīvi ticībā. Sniedzot zināšanas katehēzes nodarbībās, māsa Ksenija izmantoja fragmentus no kristīgajām filmām. Kopīgi noskatījāmies filmu „Mīlestība atnāk klusi”, bet ceļamaizei saņēmu sarakstu ar ieteicamo skatāmo. Tā manā dzīvē ienāca kristīgās filmas. No ieteiktā izvēlējos kinolenti „Dziedinošā mīlestība”. Filma stāsta par jaunu ārstu Neapolē, par draudzību, mīlestību. Esmu to skatījusies kopā ar cilvēkiem, kas nav aktīvi ticība, un bijis kopīgs prieks par vieglumu un neuzbāzību, kādā tiek liecināts par Dieva darbību un klātbūtni. Ar apbrīnu vēroju aktieri (*Beppe Fiorello*), kas atveido jauno ārstu, vienmēr laipnu, smaidīgu, mīlošu, piedodošu. Dzīvē tas bijis ārsts, kas savus pacientus dziedinājis gan garīgi, gan fiziski, un galvenās viņa zāles – Mīlestība un līdzjūtība. Filma it kā uzdod vairākus jautājumus – Vai

protu piedot? Vai protu cienīt un ieraudzīt citos cilvēkos skaisto? Vai protu atlaist to, ko mīlu, kas dārgs? Vai protu palikt vienkāršs un labsirdīgs dažādos pārbaudījumos?

Filmas galvenais varonis saka: „Dzīve ir mirklis. Gods, triumfs, bagātība un zinātne – tas viss ir pārejošs. Visi dzīves kārdinājumi pazūd. Paliek tikai mūžīgā mīlestība. Mīlestība, kas pārdzīvo mūs, jo mīlestība ir Dievs. Galvenais – mīli Patiesību. Esi, kas esi, bez izlikšanās, bailēm un atskatīšanās. Ja patiesības maksa ir vajāšanās – pieņem tās; ja tās ir ciešanas – panes tās. Ja Patiesības dēļ tev jāupurē sevi un savu dzīvi – esi stiprs šai upurēšanās

brīdī. Nāve – tās nav beigas, bet sākums.” Svētā Džuzeppe Moscati beatifikācija notika 1975. gada 16. novembrī. Šis datums ir viņa piemiņas diena. Svētais ārsts ir atzīts par aizbildni ikvienam ārstam.

Nora Kauliņa

PRIEKŠLASĪJUMS PAR IEKŠĒJO LŪGŠANU

1. februārī pulksten 15 Madonas katoļu draudzes namā visiem interesentiem un īpaši tiem, kas apmeklē lūgšanu kapelu, tiek piedāvāts priekšlasījums par iekšējo lūgšanu un meditāciju. Priekšlasījumu veiks draudzes prāvests priesteris Māris Ozoliņš. Pasākuma gaitā varēs padalīties un pārrunāt ar kapelu saistītus jautājumus.

Madonas adorācijas kapelā jau as-

toņus gadus madonieši un apkārtējo novadu ļaudis praktizē dažādas garīgās nodarbības – lūgšanu, meditāciju, slavēšanu, garīgo lasīšanu. Lai izkoptu spēju, kas sniedz dvēselei mieru, prieku, pārliecību un palīdz sakārtot dzīves prioritātes, atrisināt problēmas, šoreiz tiek piedāvāts attīstīt un pilnveidot klusās lūgšanas un meditācijas praksi.

Aivars Zariņš

MADONAS DRAUDZĒ ATSĀKSIES ALFA KURSS

Ar prieku dalāties informācijā, ka Madonas draudzē atsāksies Alfa kurss.

Kas tas ir? Alfa kursa pirmsākumi meklējami Londonā, 1977. gadā. Šobrīd jau vairāk nekā 20 miljoni cilvēku ir apmeklējuši Alfa kursu. To organizē dažādas konfesijas, un aktivitāte notiek daudzās valstīs visā pasaulē.

Kursa mērķis ir sniegt objektīvu informāciju par kristietību interesantā un mūsdienīgā veidā. Kursa saturs ir starpkonfesionāls, nav vecuma ierobežojuma un dalība tajā ir bez maksas.

Madonā Alfa kurss darbojās 2006.–2015. gadā, arī 2017. gadā. Ar lepnumu varam teikt, ka bijām pirmā katoļu draudze Latvijā, kas priestera Riharda Rasnača vadībā kļuva celmlauzis šai kustībai.

Parasti Alfa kursu apmeklē cilvēki, kuri meklē atbildes uz sev svarīgiem jautājumiem, vēlas uzzināt, vai dzīvē ir kas vairāk par ikdienu, iegūt jaunus draugus un domubiedrus. Uz Alfu tiek aicināts ikviens interesents un īpaši tie, kuri: vēlas iepazīt kristietību vai vienkārši meklē dzīvei jēgu; grib kaut ko mainīt savā dzīvē; tiem, kas vēlas sagatavoties Kristībā, Laulībā, Grēksūdzei, Komūnijai. Alfa kurss – tā ir iespēja iepazīt kristīgo ticību brīvā atmosfērā, piedalīties diskusijās un pārdomas rosinošās iknedēļas nodarbībās un nedēļas nogales izbraukumā. Kursā tiek plānotas 11 nodarbības. Sākot ar 13. februāri, tās ik ceturtdienu no pulksten 18.30 līdz 21.30 notiks Madonas Romas katoļu draudzes telpās Valdemāra bulvārī 18.

Katras nodarbības sākumā būs kopīgas vakariņas, pēc tām sekos lekcijas par tēmām: „Kas ir Jēzus?”, „Kā Dievs mūs vada?”, „Kā es varu pretoties jaunumam?”,

„Vai Dievs šodien dziedina?” un citām. Lekcijas lasīs gan Madonas katoļu draudzes priesteris Māris Ozoliņš, gan citi pieaicinātie lektori. Pēc lekcijas brīvā stilā pie kafijas vai tējas krūzes sekos diskusijas un viedokļu apmaiņa mazajās grupiņās.

Tiks padomāts arī par kursantu atvasēm – ja mazajiem bērniem nav iespējas palikt mājās, viņiem tiks nodrošināta pieskaņotā tīšana.

Par saviem iespaidiem Alfa kursā dalās Ināra: – Esmu ticīga no bērnu dienām, jo mani vecāki bija ticīgi – tāpat tiku vesta uz baznīcu un audzināta ticīgā gaisotnē. Arī vēlāk apmeklēju baznīcu, bet pamazām attālinājos. Viss izmainījās, kad sāku apmeklēt Alfa kursu. Tad arī sapratu, ka par ticību zinu gauži maz, daudzus jautājumus izpratne bija kļūdaina, pieturoties viedoklim „visi tā dara”, bieži rīcība bija nepareiza.

Apmeklējot Alfa kursu, pamazām uz daudziem jautājumiem, kuri mani mīta ilgu gadu, atbildes tika atrastas un izprastas. Ļoti patika gaisotne, kas mājōja grupā, arī humors nebija iztrūkstošs. Lekcijas bija aizraujošas un interesantas. Varu tikai apliecināt, ka šāda kursa apmeklēšana būtu vajadzīga katram cilvēkam, neskatoties uz viņa vecumu. Pat skeptiski noskaņotie cilvēki šeit var saņemt milzumu daudz atbilžu uz jautājumiem un izprast dzīves jēgu. Gribu novēlēt, lai Alfa kustība vērsās plašumā!

Tāpat uz tikšanos Alfa kursā 13. februārī pulksten 18.30 Madonā, Valdemāra bulvārī 18! Ielūgumus var iegādāties baznīcas grāmatu galdā. Nāciet paši un aiciniet draugus!

Anita Cibule

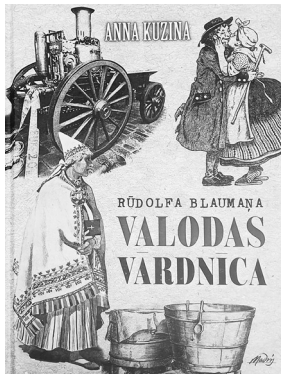

RŪDOLFA BLAUMAŅA VALODAS VĀRDNĪCA

Janvārī pie lasītājiem devās Annas Kuzinas jaunākā grāmata „Rūdolfa Blaumaņa valodas vārdnīca”.

Aicinot autori uz sarunu, vispirms lūdzu raksturot paveikto.

Anna Kuzina: – Grāmatas tapšana bija darbietilpīgs process piecu gadu garumā. Vārdnīcā izlases veidā apkopotu vārdi vai vārdu kopas no rakstnieka daiļdarbiem – stāstiem, novelēm, lugām un dzejoļiem. Blaumaņa daiļdarbu valodas raksturīga pazīme ir tēlainība. Vēl viena iezīme ir autora humors, kas spilgti izpaužas komēdijās un satīriskajos dzejoļos. Strādāt ar R. Blaumaņa tekstiem ir ļoti patīkami, jo tie visi ir tik pazīstami, bet lasot un pārlasot, vienmēr atklājas jaunas nianšes.

Vai darba procesā saskārāties ar kristīga satura jēdzieniem?

R. Blaumaņa dzīves laikā cilvēku saistība ar reliģiju bija daudz lielāka nekā mūsdienās. Cilvēki vērsās pie Dieva gan ar lūgšanām, gan pateicību: “Par visu, kas pēc ceturtās lūgšanas pie miesas uzturēšanas un vajadzības pieder, – par visu to Ropļaiņu saimnieks Dievam varēja pateikties.” („Pērkoņa negaiss” 1, 224). Bauslības ievērošana (Tev nebūs sagt) tiek atgādināta lugā “Skroderdienas Silmačos”, kad Dūdars māceklim Rūdim jautā par viņa slepeno iešanu pie Silmaču bitēm pēc medus. Šādu piemēru, kur R. Blaumanis caur saviem literārajiem tēliem runā par kristīgām vērtībām kā cilvēka dzīves galvenajiem morālajiem principiem, ir krietni daudz. Viņam arī bija labs piemērs dzīvē – paša tēvs Matiss Blaumanis, dziļi ticīgs cilvēks.

Rakstnieks ļoti zināja Bībeli, orientējās tās saturā. Bībeli viņš skatīja gan kā mākslinieks, psihologs un vēsturnieks, gan kā

reālists, kas redz un dziļi izprot dzīves parādības un cilvēku psiholoģiju. Blaumanis nav moralizētājs, svarīgi – “Būt visam labam par ceļa rādītāju”. Tas nozīmē dzīvot saskaņā ar sirdsapziņu, ievērojot desmit Dieva baušļus. Bet dzīvē (un sevišķi Blaumaņa literāro varoņu dzīvē) tas ne vienmēr tā notiek. Atainot novēroto ir viņa kā rakstnieka reālista lielais spēks.

Kāda ir Blaumaņa ticības izpratne?

R. Blaumanis savu ticības kredo izteicis dzejoļos “Mana lūgšana”, “Mūžība”, “Mana ticība”. Viņš apzinās, ka viss nav tikai cilvēka spēkos vien, pāri visiem stāv kāds lielāks un varenāks spēks. Rakstnieks ir pateicīgs Radītājam par viņam doto talantu: “Nem tādēļ manu/ Karstāko paldies/ Par savu dāvanu,/ Mūžīgais tēvs!” („Mana lūgšana” 6, 81)

Madonas katoļu draudze Blaumaņa „Brakos” vairākkārt atzīmējusi Jāņus, vai tur notiek vēl citas kristiešu aktivitātes?

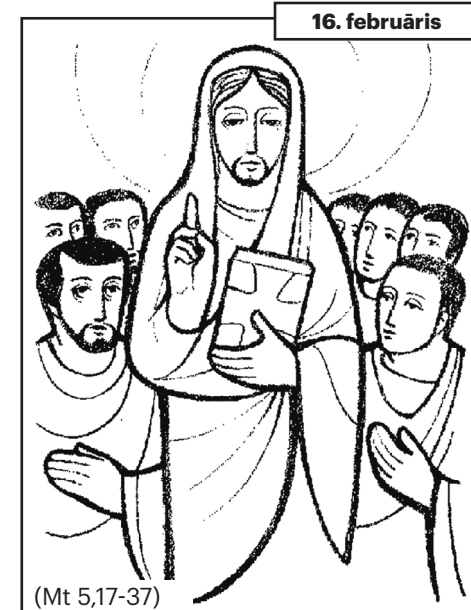
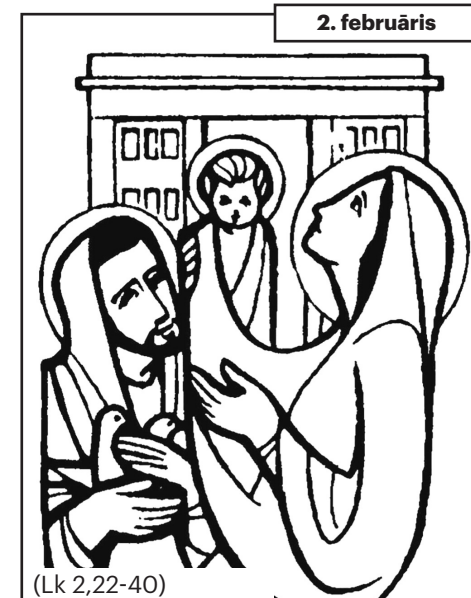
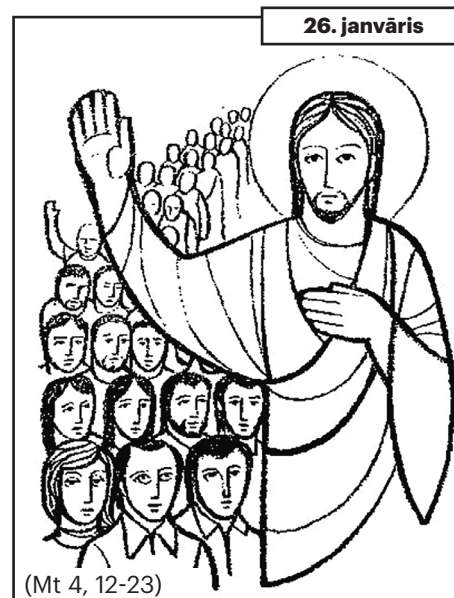
R. Blaumaņa daiļrade, tāpat viņa muzejs ir atvērti visām konfesijām. Tā kā viņš bija luterānis, Blaumani lielā godā tur Ērgļu luteriskā draudze. Baznīcā notiek lasījumi, vēltīti rakstniekam. Septītās dienas adventisti „Braku” muzejā rīko garīguma dienas. Katoļu draudze sadarbibā ar muzeja darbiniekiem „Braku” muzejā iecienījusi rīkot Jāņus un Ziemassvētkus.

Vai tas, ka pati esat kristiete, palīdzēja grāmatas tapšanā?

Ieraudzīt kristīga satura tekstus Blaumaņa darbos nebija grūtību, jo esmu augusi kristīgā ģimenē. Dzīvi uztveru reālistiski, bet ikreiz, sākot darbu pie grāmatas veidošanas, pirms tam esmu lūgusi priesteru svētību. Un tas ir palīdzējis.

Jautāja Inese Elsiņa

Svētdienas Evaņģēlijs

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450
Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000523546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola
(t. 274 64 820)

Konts: LV49PARX0012759900001
Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Lubānas draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(29191335)

Cesvaines Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(29191335)

Konts: LV44HABA0551033034903
Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

VAI TU JAU LIETO APLIKĀCIJU CONVOCATIS?

Viedtālrunu lietotāji aicināti lietot mobilo aplikāciju CONVOCATIS, kas ir piemērota dažādām lūgšanām un garīgajām dziesmām. Aplikācijas datu masīvā ietilpst simtiem garīgo tekstu – lūgšanas, litānijas, novennas, dziesmas. Aplikācija var kļūt un daudziem jau kļuvusi par pavadoni garīgajā pasaulē. Tajā var uzlikt atgādinājumu par lūgšanu; ierakstīt jebkuru savu tekstu un vajadzības

gadījumā kopīgot to ar citiem; tā ir īpaši piemērota Rožukroņa lūgšanai un stundu liturģijai; tekstus var ievadīt jebkurā valodā un dialektā.

Esam aicināti programmu ieteikt un izplatīt saviem draugiem, draudzēm un kopienām. Ja rodas ieteikumi par uzlabojumiem vai problēmām, aicinām rakstīt epastu:

uz: info@convocatis.net. Aplikāciju CONVOCATIS var lejupielādēt: *GooglePlay*.

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Nora Kauliņa.

Uz vāka – mākslinieces Lauras Feldbergas zīmējums.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.
Viena eksemplāra cena: 0,40 EUR.